

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. október 31.
(csütörtök)**

Horváth Géza

ÜDVÖSSÉGÜNK KRISZTUSBAN VAN

Énekek: 390,1-2; 424,1,4-6; 469

Alapige: Ef 2,8-9

Imádkozzunk!

Hálás szívvel köszönjük, Édesatyánk, hogy Rólad tehattünk bizonytságot és Téged vallhattunk meg az előbb, amikor azt énekeltük, hogy erős várunk vagy Te. Milyen boldogok vagyunk, amikor nemcsak erős várként ismerünk meg Téged, erős Istennek, Urak Urának, Királyok Királyának, hanem azt is hozzátehetjük, hogy Te a mi Istenünk vagy! Milyen nagyszerű, hogy nemcsak Istenünk vagy, hanem Atyánkká lettél Jézus Krisztus által!

Megvalljuk Neked, Urunk, hálás a szívünk azért, hogy van néped ezen a földön, hogy lehajoltál a bűnös emberhez már az Édenkertben, és Szabadítót ígértél számukra, aki majd a kígyó fejére tapos. Magasztalunk Téged, mert a betlehemi mezők felett zengték az angyalok, hogy „született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában”. Köszönjük Neked, Urunk, hogy húsvét hajnalán ugyanez zengett: Jézus él! Köszönjük, hogy ez zengett az ébredési mozgalmakban, reformációban is kristálytiszta, minden sallangtól mentesen letisztítva, ragyogtatva gyönyörűségesen, hogy „Jézus Krisztus Úr, az Atya Isten dicsőségére”. Köszönjük, hogy Őt nemcsak mellénk rendelted, hanem Őt értünk küldted, hogy kihozzon bennünket a lelki halálból, és életet ajándékozzon nekünk. Köszönjük, hogy Vele egyé tette azokat, akiket életre hozott, és saját testébe vette, beillesztette az anyaszentegyház közösségébe, amelynek Ő a feje, hogy Hozzá tartozzunk, Benne éljünk, Benne legyünk, Benne üdvözljünk, és Benne legyen örök életünk. Köszönjük, hogy az apostol olyan világosan mondja, hogy „ez az élet az Ő Fiában van”, ezért akié a Fiú, azé az élet.

Kérünk, hogy tégy bennünket szentté, hogy szent néped legyünk! Olyan nép, amely jócselekedetekben jár, amely hálás szívvel él, amely Neked szolgál és Hozzád készül. Hallgass meg, kérünk, a mi könyörgésünkben!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg az Efézusbeliekhez írt levél 2. fejezetének 8. és 9. verséből: „Mert kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”

Kedves testvérek, a mai napon sokan azt gondolják, hogy reformáció ünnepe az a lutheri cselekedetet ünnepeljük, amely 1517-ben, ezen a napon elindította a reformációt. Szeretném, hogyha látnánk az Isten igéjének hallgatása közben, hogy a mai napon, reformáció ünnepe, Istennek azt a kegyelmét ünnepeljük hála szívvel, hogy Isten az Ő egyházát felébresztette, és a mély, lelki alvásból kihozta. Isten igéje 1517-ben is igaz volt, és igaz ma is, hogy „íme, újat cselekszem”, és erre csak Ő volt képes. Ezért is írhatta Luther az énekekben, hogy „Erős vár a mi Istenünk”, mert tudta, hogy erre csak az Úr volt képes.

Az előreformáció szolgálói, bizonyosságtevői több száz év alatt megtapasztalhatták ezt, hogy kevés az emberi jóakarát, az emberi jó szándék, kevés a világos látás. Valóban igaz az ige, hogy „Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak azon annak építői.” Ezen a világon minden úgy és akkor történik, amikor Isten azt elrendeli, amikor megengedi, és nincs olyan erő, amely azt feltartóztathatja! Nemcsak a világban, de még az egyházban sincs annyi erő, hogy ellenálljon Isten szent, tökéletes és jó akaratának. Amikor eljött ez az idő, akkor Isten egy pillanat alatt elindította a reformációt, Luthert és a reformátorokat eszközül használta abban, hogy azt, amit velük megértetett, amit nekik megvilágosított, amit előttük nyilvánvalóvá tett, abba belecsodálkozzanak, vagy inkább gyönyörködjenek benne, és azt tovább mondják az embereknek, mint egy megtalált igazságot, mint Isten akaratát.

Vajon az volt a reformációban Isten terve, hogy az egyház megújuljon? A reformációban Isten terve az volt, hogy újból élénk tárja az üdvösség útját és lehetőségét az Ő kegyelme által. Mert honnan tudná az ember, hogy hogyan jut el oda, ha nem hiszi, hogy van üdvösség, ahova el lehet jutni? Ha én nem lennék benne biztos, hogy az a hely létezik, ahova el szeretnék jutni, akkor nem is keresném, hogyan juthatok el oda, de ha biztos vagyok benne, hogy az a földrajzi pont létezik, akkor keresem, hogy busszal kell-e menni vagy villamossal; hol kell leszállni, átszállni! Tehát, amikor Isten felragyogtatja a reformációban az ember előtt a Krisztusban elnyerhető üdvösséget, akkor egyben felindítja arra is, hogy ennek az üdvösségnek a módját keresse, hogy hogyan juthat el az üdvösségre.

Amikor odamegy a gazdag ifjú Jézushoz, azt kérdezi: mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek? Vagy amikor a filippi börtönőr megkérdezi Páléktól: mit kell tennem, hogy üdvözüljek? Majd elhangzik a páli válasz: higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz! Mert a reformáció arra akart rávilágítani, hogy az ember legnagyobb kérdése az üdvösségkérdés, még akkor is, hogyha a mi sötét elménkkel ezt nem fogtuk fel valamikor! Az ember, amikor gyerek, úgy gondolkodik, hogy a legnagyobb kérdése a játék. Amikor fiatal, akkor úgy gondolkodik, hogy a legnagyobb kérdése a szerelem. Aztán a legnagyobb kérdése a házasság, aztán a legnagyobb kérdése a munka, aztán a legnagyobb kérdése a karrier. Utána úgy kezd gondolkozni az ember, hogy a legnagyobb kérdése a gyűjtögetés: házépítés, autóvásárlás. Később úgy gondolkodik, amikor már öregebb lesz, hogy a legnagyobb

kérdés, hogy hová menjen orvoshoz. Végül rá kell jönnünk arra, hogy Isten úgy tárja elénk az ígét, az Ő akaratát, a kijelentést, hogy a legnagyobb kérdésünk az üdvösség!

Az idősebbek biztosan emlékeznek, hogy amikor régen volt a nagy budapesti evangelizáció 1944-ben, akkor kiadtak egy kis szórólapot, aminek az volt a címe: „Hol töltöd az örökkévalóságot?” Ezzel akarták felkelteni az ember figyelmét, hogy „ember, erre is gondolj, hogy mi lesz az örök életeddel”! Hadd mondjak el egy történetet! Tudják a testvérek, hogy vasárnap Londonban szolgáltam az ottani magyar gyülekezetben, ahol nagyon áldott és nagyon kedves alkalmaink voltak egész vasárnap. Reggel még volt egy kis idő, és mivel nem akartunk útban lenni a készülődésnél, lementünk a Temze partjára sétálni a feleségemmel. Ahogy ott sétálunk és nézelődünk, az tűnt fel legelőször, hogy nagyon sokan futottak tréningruhában. A fülükben fülhallgatóval valamit hallgattak, és sokan úgy futottak, hogy a babakocsit tolták maguk előtt. Amikor láttam ezeket az embereket, arra gondoltam, hogy valóban így van: az ember, amikor azt hallja, hogy mozogni kell az egészségéért, sportolni kell, étkezz egészségesen, akkor mennyi mindenre tud figyelni, hogy megőrizze az egészségét, a kondícióját, a fiatalságát, ha ugyan meg lehet őrizni! De vajon az ember az üdvösségét komolyan veszi-e? Mindennel, ami létezik, szeretnénk késleltetni a halált, pedig a Biblia egy utat mutat nekünk: jöjj ahhoz, aki legyőzte a halált! Nekünk ahhoz a Jézus Krisztushoz kell jönni, nekünk azt a Jézus Krisztust kell átölelni, aki nem késleltette a halált, hanem Úr lett felette, legyőzte!

A hívó ember, aki azt mondja: lehet, hogy megmaradnom szükségesebb értelem, van még itt a földön szolgálatom, és van még itt a földön tennivalóm, vigyázok az egészségemre, de én ahhoz a Jézushoz tartozom, aki legyőzte a halált! Ahhoz a Jézushoz tartozom, akiről azt énekeljük, hogy „... meghódoltatta Ama félelmek királyát; Megnyitván sírjának száját”. Nem tudom, vajon ezek az emberek mennyire gondoltak arra, hogy van-e üdvösségük, keresik-e az üdvösséget! Lehet, hogy valaki utána templomba ment, nem tudom, mert nem álltam le velük beszélni, de én úgy gondolom, hogy nagyon sok volt közülük, aki nem keresi az Urat, amíg megtalálható, és nem hívja segítségül, amíg közel van.

A reformációban nem arról volt szó, hogy elavult a liturgia, vagy hogy újítsuk meg az énekeinket, hanem arról volt szó, hogy ragyogtassuk fel ismét a Krisztusban elnyerhető üdvösséget, vagyis magát Krisztust! „Sola Scriptura” jelszavával azt vallotta meg, hogy a Szentírásból tudjuk felragyogtatni a Krisztusban elnyerhető üdvösséget. Ezért nyitottam ki én is a Bibliát az Efézusbeliekhez írt levél 2. fejezetének 8. és 9. versénél, mert itt van benne, hogy „kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van, Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.”

Ó, testvéreim, ez a reformációnak a nagy ajándéka, mert az ember ezt felejtette el! Ezt 1517-re az ember, az egyház, a papok, már mindenki teljesen elfelejtette. A XX. században is Isten pontosan ezért adta az ébredést, mert az egyházunk ezt elfelejtette. Jézus Krisztus kikerült a középpontból, és nem az üdvösség volt már a fontos, hanem szóltak prédikációk a mezőgazdaságról, az állattenyésztésről vagy a téveszesítés hasznáról az 50-es években. És amikor Isten megkönyörült

megint a népen, megkönyörült ezen az országon – múltkor kezembe került pontosan egy könyv, amelyben az 1944-es nagy budapesti evangelizációról írtak – harminckét templomban hirdették a tékozló fiú példázatát, ugyanazt az igét a Lukács evangéliuma 15. fejezetéből!

Az egy dicső idő lehetett, amikor ebben a városban harminckét református templomban egyszerre szólt a hívás: „Jöjj Jézushoz, jöjj hozzá hamar, jöjj, míg a sír el nem takar!” Mindig így történik; Isten lehajol, és azt mondja: van üdvösség, elétek tárom, hogy hogyan lehet üdvözülni! Eléd tárom az üdvösség útját, az életed legnagyobb kérdését és legjobb megoldását! Ezt tárja Pál apostol is az efezusiak elé, az életük megoldását.

Mit tettek a reformátorok? Az jutott eszembe, hogy azt tették, amit a mi stúdiósaink, amikor felveszik az alkalmat, és utána kiszűrik azokat a zörejeket, hangokat belőle, amik nem odavalók. Megvágják, hogy csak maga a tiszta anyag maradjon, aminek ott kell maradnia. A reformáció ezt akarta: lefaragni; csak az maradjon, aminek ott kell maradnia! Csak Krisztus maradjon, minden más elmehet! Minden más nem fontos, de egy igen, hogy Jézus Krisztusban van az üdvösség, amit Péter és János hirdetnek az ApCsel 4,12-ben, hogy „nincs üdvösség senki másban, nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk”. Nincs üdvösség senki másban! És mihelyt ezt kezdik hirdetni, a hamis egyház azonnal rájuk támad. Minden zsidó főpap, minden írástudó azonnal megtiltja, hogy „ebben a névben” – még ki sem ejtik Jézus nevét – ne szóljanak. Azért, mert hogyha elrejtik Krisztust, akkor az ember elől elrejtetik az üdvösség útja. *Ha az egyház elfedi Krisztust, akkor elfedi az emberek elől az üdvösség útját.* Nem igazságos, hogyha nem Krisztus prédikáltatik, mert akkor el van fedve az emberek elől az üdvösség útja.

A reformáció azért volt, mert elfelejtették az akkoriak, hogy hogyan lehet az üdvösséget elnyerni, és középpontba állította a reformáció az ige igazságát: kegyelemből van üdvösségetek, hit által. Ez Isten ajándéka, nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Spurgeon, a nagy igehirdető azt mondta: a reformáció után szinte minden protestáns lelkész erről prédikált, sokáig, nem baj, ha minél többször hallják. A lelkészek mindig erről prédikáltak, hogy hit által igazulunk meg, ingyen, Isten kegyelméből. Miért? Mert annyira elfelejtettük. És nem az a baj, hogy annyira elfelejtettük, hanem az, hogy olyan nehezen tanuljuk ezt meg! Biztosan elmondtam már azt a történetet, amikor a gyülekezet bemegy az espereshez, és panaszt tesz a lelkész ellen: esperes úr, a mi lelkészünk mindig ugyanazt prédikálja! Az esperes kérdezi: és mit prédikál? „Azt nem tudjuk.” „Hát akkor menjenek vissza, és addig hallgassák, míg meg nem tanulják!”

Valami ilyesmi történt a reformációban, hogy Isten azért tárja újból és újból eléink azokat az igéket, amelyek Krisztus váltságáról, szabadításáról, haláláról, feltámadásáról szólnak, mert nemcsak elfelejtettük, hanem nehezen is tanuljuk meg. Nemcsak nehezen tanuljuk meg, hanem nehezen is fogadjuk el, hogy nincs üdvösség senki másban. Úgy van az ember, hogy amiért nem kell tenni, amiért nem kell ellenszolgáltatást adni, az gyanús! Ha valamit ingyen adnak, vagy valami nagyon olcsó, az is gyanús. Ami drága, az biztos jó – pedig nem feltétlenül! „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz” – fogadjam el, ragadjam meg, hit által az enyém?

Pedig így van a Szentírásban! Azt énekeljük az egyik énekünkben: „Isten Báránya, te ott a Golgotán, teljes győzelmet vettél a harc után” – és ennek az éneknek van egy olyan sora, hogy – „Hozzá mit sem tehetsz, Ő megtevé, váltságodat elvégezé.” A reformáció nem akart mást, csak azt hirdetni, hogy „csak Krisztusban van az üdvösség”! Nem akart mást hirdetni, csak azt, hogy Krisztuson kívül, Krisztus nélkül nem mehetsz Istenhez! Ő maga mondta: senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.

Nem lehet kikerülni a Golgotát! Nem lehet kikerülni az újjászületést! Nem lehet megúszni, mert nemcsak kikerülni akarja az ember, hanem megúszni is. Nem lehet! Oda kell borulni az Ő lábához! Azt mondja egy régi, kedves lelki ének: „Lábaidhoz hullok tört reménnyel.” Ó, testvérem, átélted-e már ezt; de úgy, mint az az asszony, aki Jézus lábát hajával törölte meg? Tudjátok, mi ott a legfontosabb? Hogy ehhez neki le kellett hajolnia, meg kellett alázkodnia. Neki ehhez össze kellett törnie. És pontosan ezért ragyogtatja elénk a reformáció a Krisztusban nyert igazságot, a Krisztusban nyert váltságot, mert pontosan ezt akarja, hogy Őt látva, törj össze, Őt látva, törjenek össze balga szíved bálványai! Őt látva, add meg magad Neki, és jöjj Őhozzá!

Ha nem így lenne, hogy kegyelemből van az üdvösség, és nem cselekedetekért, akkor nem lenne szükség Krisztusra! Akkor nem lett volna szükség arra, hogy Isten a világ teremtése előtt eldöntse, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldi! Akkor nem lett volna szükség arra, hogy az idők teljességében kibocsássa! Akkor János apostol nem írhatta volna le a nagy bizonyágtételt, hogy „Az Ige testté lett, és lakozott közöttünk, és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét!” Akkor nem lenne szükség Krisztusra, mert addig tennénk azt, amit gondolunk, míg végül elnyernénk, de akkor a kegyelem nem lenne kegyelem! Akkor az irgalom nem lenne irgalom! A könyörület nem lenne könyörület, ha nem kizárólagos a váltság Krisztusban! Akkor nincs semmilyen váltság! Nélküle nincs váltság. Ha nem kegyelem, akkor nem leszek hálás érte.

Ha a cselekedetektől való üdvözülést hirdetnénk, amit hirdettek 1517-ig sok-sok évszázadon keresztül, ha az üdvözülés tanát így hirdetnénk, és nem úgy, mint Pál: „nem cselekedetektől, hogy senki ne kérkedjék”; ha azt hirdetnénk, hogy cselekedetektől is lehet üdvözülni, akkor ez azt jelentené, hogy azon az úton akarjuk megtartani az embereket, amin eddig is kudarcot vallottak, mert cselekedetektől még senki nem jutott be a mennybe, de hit által igen! Ezért arra a kérdésre, hogy „mit tegyek, hogy üdvözüljek”, így válaszol az apostol: higgy az Úr Jézus Krisztusban azzal a hittel, amit Isten Szentlelke gerjeszt a szívedben!

Miért is nem cselekedetektől? Azért, mert a Rómabeliekhez írt levélben olvassuk, hogy „nincs, aki jót cselekedjék, nincsen egyetlen egy sem”. Amíg az ember nincs Krisztusban, és nem Istentől kapja – most így mondom katonai szóval – a napi parancsot, amíg nem tudom, hogy mi a napi parancs, mert nem állok oda az én Uram elé, mint Üdvözítőm elé, akkor honnan tudnám, hogy mit cselekedjem! Hogy amit teszek, az jó? Hogy amit teszek, az Őszerinte való? Hogy amit teszek, az kedves Neki? Hát nem tudom! Pál felkiált: nincs, aki jót cselekedjen, nincsen csak egy sem! Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtek, ki-ki a maga útjára tért – az egyetlen út helyett! „Mindnyájan vétkeztek” – mondja az apostol. Hát akkor

honnán tudnám azt, hogy mi a jó, mi a jócselekedet? Éppen ezért nem cselekedetekért, hogy senki ne kérkedjék!

Az üdvösségnek nincs más útja, és hogyha az egyház más utat mutatott, akkor tévesen mutatta azt az utat. A londoni lelkipásztor testvérünk elmondta, hogy nemrégén utaztak valahova, és később mentek ki a repülőtérre, mint kellett volna. Még le kellett parkolni a kocsit, és nem tudták, hogy hová kell. Megkérdeztek valakit, aki azt mondta, hogy „oda”! Oda elmentek, de kiderült, hogy ott nem lehet parkolni. Teljesen kétségbe voltak esve, mert „már indul a repülő; már nem fogunk odaérni a kapuzárásig; lekésünk róla, ha elkezdjük a helyet keresni”, és akkor odajött valaki, (azt mondja a lelkész: odajött Istennek az egyik angyala) és azt kérdezte: mikor indul a repülőjük? A lelkész megmondta, hogy mikor. „Azt már nem fogják elérni, hacsak nem követnek engem, és nem jönnek utánam!” Beült a kocsijába, és elvitte őket oda, ahol le lehet parkolni. Így nyertek annyi időt, hogy nem kellett keresgélni, és így elérték éppen a gépet.

Testvérem, ez az üdvösség útja! Ha nem hiszel az igének, ha nem hiszel az ige Krisztusának, ha nem hiszel annak a Jézusnak, aki fővezér és akit követnünk kell, és nem mész utána, aki azt mondja, hogy „gyere utánam, Én odaviszlek téged”, akkor nem tudsz oda eljutni! A gazdag ifjú történetében is erről van szó, amikor a tanítványok megkérdezik Jézust: akkor kicsoda üdvözülhet? Még egy ilyen derék ember sem, aki már annyi jót cselekedett, hogy másnak is adhatna belőle? „A parancsolatokat már ifjúságomtól fogva megtartottam!” – mondja, és mikor elmegy szomorúan, a tanítványok azt kérdezik: akkor ki üdvözülhet, ha még egy ilyen ember se? És mit felel rá Jézus? „Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges!” Lehetetlen önerőből üdvözülni. Lehetetlen, testvérem, velem együtt önerőből bocsánatot elérni, ezért van nekünk szükségünk Krisztusra! Ahogy énekeltük is: „Erőnk magában mit sem ér, mi csakhamar elesnénk!”

Nekünk meg kell hajolnunk az ige előtt! Fel kell, hogy adjam azt, hogy én majd eljutok az üdvösségbe a kitartásommal, vallásosságommal, mert csak még jobban eltévedek! Jézus azt mondja: „kövess engem, azért, mert én oda megyek!” Azt mondja a gonosztevőnek: „még ma velem leszel a paradicsomban, mert én oda megyek!” Ezért kell követnünk Jézust, mert Ő odamegy. Azt jó követni, aki odamegy, ahova nekem is el kell jutnom! Úgy vagyunk sokszor, hogy nem tudjuk, merre kell menni: hát, menjünk, amerre a többi ember megy, mert biztos ott van a kijárat! De lelki értelemben, lelki téren nem így van! Arra kell haladnunk, amerre Jézus megy! Ezért szép ez az énekünk: „Vezess Jézusunk, s véled indulunk... hadd kövessünk benne téged!” Miért? Mert Ő oda megy. „Atyám, ahol én vagyok, azt akarom, hogy az enyéim is ott legyenek!” – mondja. Én megyek előttük. „Kövess engem!”

A reformáció ennyit kért, ennyit hirdetett: „Kövess Jézust, kövess még ma, Halld, miként hangzik hívó szava!” Nem cselekedetekből! A gonosztevő, ott a keresztén, azt mondta Jézusnak: „Uram, emlékezz meg rólam, mikor eljössz a te országodban!” Képzeljétek el, hogyha cselekedetekből lenne az üdvösség, akkor Jézusnak mit kellett volna mondania? „kezdj el jót cselekedni!” Ott, kifeszített karral, kereszthez kötözött lábbal, még néhány perce vagy órája van az életből. Ha cselekedetekből van az üdvösség, akkor azt kellett volna Jézusnak mondania,

hogy „kezd el megtartani a parancsolatokat!” De már nincs idő rá! Milyen reménytelen lenne az ember sorsa, milyen reménytelen lenne az ember élete, ha cselekedetekből lenne az üdvösség, de mivel hit által van, mivel kegyelemből van, ezért Jézus odahajol hozzá, és azt mondja: „még ma velem leszel a Paradicsomban”, és az élete utolsó pillanatában, de az első alkalommal, mikor Jézussal találkozik, beér a célba ez a gonosztevő. Ez a kegyelem!

Akkor Jézus nem mondhatta volna neki, és nem mondhatta volna Jákobnak az Úr azt, amit mondott: „te Izráel vagy”, ha nem lenne kegyelem, ha cselekedetekért lenne az üdvösség! Jákob üdvözült volna-e? Nem azt cselekedte, amit Isten akart, hanem mindig, legalább is a régi életében azt, amit nem akart az Úr. Állandóan mesterkedett, fondorlatoskodott; mikor jött vissza Ézsauhoz, még akkor is állandóan spekulált, de nem tudott mit tenni a kegyellemmel, mert a kegyelem ott ragyogott föl előtte.

Érzed-e ma este, hogy a reformáció ezt hirdette: kegyelemből van üdvösségetek? Nem az a fontos, hogy te mit teszel, hanem, mit tett Jézus érted! Nem az a fontos, hogy ki vagy te, hanem az, hogy ki Ő! Nem az a fontos, hogy mit csinálsz, hanem az, hogy mit csinált Ő érted! Ha valaki ezt megérti, és hit által azt mondja: igen, én ezt elfogadom, akkor lesz Jézusé. Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz! Csodálatosképpen lehet mondani és lehet vallani, hogy „hiszek, Uram”! Az első keresztyéneket megkérdezték: hiszel-e te az Isten Fiában? „Hiszek” – ennyit kell ma este mondanod. A reformáció azt jelenti: nem kell száz kilométereket megtenned, ebben a pillanatban mondhatod: „Jöjj szívembe most, Úr Jézus! Ő, jöjj ma még, lakója légy, Jöjj szívembe most, Úr Jézus!” Ez a reformáció, hogy Isten lehajol hozzád, és újból kínálja, Krisztusban az üdvösséget, és azt mondja, hogy fogadd el, s mindenestül tied!

Adja az Úr, hogy így legyen! Adja az Úr, hogy ne célt tévesztettek legyünk, hanem célba értek, és adja meg az Úr, hogy valóban higgyük, hogy Krisztusban van az üdvösség, mert ha cselekedetekből lenne, akkor ez az embert két irányba vinné! Az egyik irány, amikor állandó félelemben lenne az ember, hogy vajon „eleget tettem-e”, „eleget cselekedtem-e”, „megütöm-e a mércét, a mértéket”? Az a másik irány, hogyha meg úgy gondolja az ember, hogy ő már eleget tett. Esetleg még gőgösen meg is veregeti a vállát, hogy azért jó volt a teljesítmény! „Senki ne kérkedjen, ne dicsekedjen az ember!” – mert a kegyelem elé nem mehetünk, csak alázattal. A kegyelem elé csak úgy mehetünk, hogy „mélyen meghajolva, színe elé”.

Eszter könyvében olvastuk az ígét, hogy Eszter királyné kegyelmet kapott. Milyen csodálatos, a király kinyújtja az aranypálcáját! A reformáció ezt mutatta fel: Isten kinyújtott aranypálcája Jézus Krisztus. Fogadd el, és a tied! Higgy az Úr Jézusban! Hidd, hogy Benne Isten eltörölte álnokságodat, mint felleget, és mint felhőt, bűneidet! Hidd, hogy Benne van a megváltás! Hidd, hogy Ő az örök élet! Hidd, hogy „akié a Fiú, azé az élet, és aki nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta”, de Jézus megmentett az Isten haragjától!

A hit által, kegyelemből való üdvözülés tanát elfogadó ember akkor felelőtlenül úgy gondolkodna, hogy „most már bármit csinálhatok, mert a kegyelem mindig ott van”? Nagy tévedés! A Bibliában ez áll az Efézusbeliekhez írt levél 2. részének 10. versében: „az ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban

ÜDVÖSSÉGÜNK KRISZTUSBAN VAN

jócselekedetekre, melyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk”. Az ilyen ember nem felelőtlen lesz, hanem hálás, mert tudja, hogy honnan hozta ki az Úr. Tudja, hogy hogyan könyörült rajta. Hálás lesz, és abban a szent félelemben fog élni, hogy az Ő tetszésére él-e! Nem félelem lesz a szívében, hanem az, hogy vajon az Isten tetszésére él-e, és hogyha nem, akkor Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minden bűntől. „Van Szószólónk az Atyánál” – mondja az öreg János apostol. Isten felemel, és ez az embert alázatban járattja.

A kegyelemből való, hit általi megigazulás az embert Isten előtti alázatban és Isten előtti szentségben fogja járattni, vagyis megszentelődésben, mert az ilyen ember arra fog törekedni, hogy törlesszen. Hogyan törleszthetek, és hogyan mutathatom ki a szeretetemet? Mint ahogy a házasságban azt gondolja az egyik vagy a másik fél, hogy hogyan mutathatják ki a szeretetet egymás iránt vagy a gyermek felé! A kegyelemből megváltott ember mindig ezt kérdezi: hogyan mutathatom ki a szeretetemet, mert én már szeretem az Urat, csak hogyan tegyem láthatóvá? Hát úgy, hogy a tetszésére élek! „Járjatok méltóan az Úrhoz – mondja pontosan itt Pál, kicsit később – teljes tetszésére!” Az ilyen ember vigyáz arra, hogy Istennek tetszően éljen, és azokban a cselekedetekben járjon, amiket Ő készített el.

Tehát, a reformáció lényege: nem cselekedetekből van üdvösség, hanem kegyelemből, amit követ a cselekedet. Tehát, nem cselekedetekből van üdvösség, hogy senki ne kérkedjék, hanem kegyelemből van az üdvösség, melyet a cselekedet követ, hogy hálámat kimutassam az Úr felé. Ezt ragyogtatta fel a reformáció, és ezt ragyogtatja ma is. Olyan szomorú, én nagyon nagy bánattal állapítom meg, hogy ma is úgy van, hogy az egyházaink keresnek mindenféle módszert, megoldást, újítást, reformot: van már liturgiai reform, ének reform, minden egyéb, csak egyet kellene tudomásul venni: Krisztust kiemelni, Krisztust nagyvá tenni! Amit az ének mond: „Királya, Jézust, koronázzátok!” Nincs más útja az üdvösségnek, csak felmutatni az embernek: Krisztusban van az üdvösség, ezért Hozzá kell jönnöd! Jöjj tehát Hozzá, és életed legyen Krisztusban elrejtett élet!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, hálás szívvel köszönjük Neked, hogy újból és újból örök ígédet ragyogtatod nekünk, és amikor az örök ígét ragyogtatod, akkor azért teszed ezt, mert örök problémánkat akarod megoldani, örökkévaló szereteteddel akarod elrendezni a mi életünk legnagyobb kérdését, az üdvösség kérdését.

Köszönjük, hogy olyan közel vagy, Urunk, imádságnyi távolságban vagy csak tőlünk. Áldunk ezért Téged, hogy hallasz, és legfőképpen azért, hogy látsz bennünket, és tudod a mi dolgainkat. Könyörülj ma is rajtunk! Vigyél vissza a Te ígéd igazságához. Növedd a mi hitünket! Adj hitet, élő hitet nekünk! Hallgass meg könyörgésünkben!

Ámen.

469,1 ének

1. Jézus, nyájas és szelíd, Láss meg engemet,
Hallgassad meg, hű Megváltóm, gyermekedet!